

ΚΥΡΙΑΚΗ ΠΡΟ ΤΩΝ ΦΩΤΩΝ (Μαρκ. 1, 1-8)

†ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΝΙΚΟΠΟΛΕΩΣ ΜΕΛΕΤΙΟΥ

(Διασκευή όμιλίας στον Άγιο Ίωάννη τό Χρυσόστομο, στίς 31/12/1995)

1. Όταν ή έρημος γίνεται εύφορη γή

Τό Εύαγγέλιο πού άκούσαμε άρχίζει μέ τά λόγια: «Άρχή τοῦ Εύαγγελίου Ἰησοῦ Χριστοῦ». Καί άμέσως μετά συνεχίζει: «Φωνή βοῶντος έν τῇ έρήμῳ, έτοιμάσατε τάς όδούς τοῦ Κυρίου». Παράξενο πράγμα. Άρχή τοῦ Εύαγγελίου, εἶναι μιά «φωνή βοῶντος έν τῇ έρήμῳ». Καί σήμερα καί πάντοτε ἔτσι συμβαίνει. Ἡ άρχή τοῦ Εύαγγελίου εἶναι φωνή στήν «έρημο». Ἐκεῖ άρχίζει ή πάλη μέ τό κακό. Ξεκίνησε κάποια στιγμή στόν Παράδεισο καί τόν μετέβαλε σέ έρημο. Καί ἔπαυσε νά ύπάρχει έπίγειος Παράδεισος. Ὁ κόσμος όλόκληρος, σιγά-σιγά μετεβλήθη σέ έρημο, ὅπως μετεβλήθη ή άλλοτε πανεύφορος περιοχή πού σήμερα λέγεται Σαχάρα.

Τί νά πρωτοθυμηθεῖ κανείς; Τά έγκλήματα, τήν διαφθορά, τήν άνηθικότητα; Τό μίσος κατά τοῦ καλοῦ, στό όποῖο καταναῖ ὁ άνθρωπος όταν ξεφύγει άπό τό θέλημα τοῦ Θεοῦ;

Ναί! Τό κακό όταν προχωρήσει, καταναῖ σέ μίσος κατά τοῦ καλοῦ. Σέ σατανισμό. Σέ θεοποίηση τοῦ κακοῦ.

Άλλά δέν φτάνει ὁ άνθρωπος μ' ένα πήδημα στό δαιμονικό αυτό φρόνημα. Πρῶτα φεύγει άπό τό θέλημα τοῦ Θεοῦ καί αγαπάει τόν κόσμο καί τά έν τῷ κόσμῳ. Αγαπάει ὄχι τήν ψυχή του, ὄχι τόν Θεό, οὔτε τήν Βασιλεία τῶν οὐρανῶν, αλλά τόν έαυτό του σάν σαρκικό ὄν καί τά έν τῷ κόσμῳ. Γι' αυτό άδελφοί μου όταν βλέπει κανείς τόν άνθρωπο νά ξεφεύγει άπό τό πνεῦμα καί νά γίνεται σάρκα, πρέπει νά βλέπει τήν έρημο νά προχωράει καί νά διαλύει τά πάντα.

Γι' αυτό λέει τό Εύαγγέλιο: «φωνή βοῶντος έν τῇ έρήμῳ, έτοιμάσατε τήν όδόν τοῦ Κυρίου». Ἐκτιμείστε τήν όδό τοῦ Κυρίου, αγαπήστε την, προσπαθεῖστε νά τήν φτειάξετε μέσα σας. Στήν καρδιά σας πρῶτα καί μετά στά έργα. Στήν αντίληψη καί στήν κατανόησή σας πρῶτα καί μετά στά έργα. Γιατί πάντοτε εκείνο πού έχει ή καρδιά βγαίνει καί στά ἔξω.

Ένας άπό τούς μεγάλους διδασκάλους τῆς Ἐκκλησίας λέγει:

«Θέλεις νά γνωρίσεις έναν άνθρωπο; Νά καταλάβεις τί είναι; Κοίταξέ τον πώς συμπεριφέρεται καί πώς μιλάει. Γιατί όλα, καί χειρονομίες καί μορφασμοί καί τρόπος συμπεριφοράς καί λόγια, έκφράζουν τό έσωτερικό περιεχόμενο τής καρδιάς. Βγαίνουν από τήν καρδιά». Ή! άδελφοί μου. Άν θελήσουμε νά ρίξουμε μιά ματιά στόν κόσμο, τί πίκρα θά γεμίσουμε, γιατί αισθανόμαστε ότι καί σήμερα βρισκόμαστε σέ μιά έρημο.

Άλλά στήν έρημο αυτή, δέν είμαστε μόνοι. Αυτό είναι τό μεγάλο, τό σπουδαίο μήνυμα του Κυρίου μας Ήσου Χριστου καί τής ένανθρωπήσεώς του, τήν όποία έορτάζουμε. Κάποιος βρίσκεται κοντά μας. Ξέρετε; Χειρότερη μορφή έρήμου στόν κόσμο δέν ήταν δυνατό νά φαντασθεΐ ο άνθρωπος από τήν στιγμή πού ο Υιός του Θεου ήταν καρφωμένος πάνω στό Σταυρό καί γύρω του, δεξιά καί άριστερά του, ήταν δύο ληστές καί μπροστά του αναρίθμητα πλήθη Ήουδαίων πού τον ένέπαιζαν καί τον κορόιδευαν.

Αυτή είναι ή εικόνα του κόσμου.

Γιατί στό κέντρο του κόσμου είναι ύψωμένος ο Σταυρός του Χριστου καί επάνω του είναι ο λυτρωτής. Καί ξέρουμε ότι από τούς δύο ληστές ο ένας σώθηκε. Καί ένας στρατιώτης ειδωλολάτρης, όμολόγησε πρώτος τον Χριστό Θεό καί Βασιλέα του κόσμου.

Άπό τότε άρχισε ή έρημος νά ξαναγίνεται εύφορος γη. Γεμάτη από καρπούς πνευματικούς. Τίς πίο πολλές φορές μυστικούς καί άγνωστους. Γιατί τελεσιουργείται τό μυστήριο τής ύπακοής στό θέλημα του Θεου άφώνως καί άθορύβως, χωρίς κραυγές καί χωρίς επίδειξη καί χωρίς ντόρο. Μέσα στήν καρδιά του ανθρώπου έν σιγή καί έν ήσυχία. Όπως μέ σιγή καί ήσυχία κατήλθε από τον ουρανó ο σωτήρ του κόσμου Ήσου Χριστός καί έσαρκώθη εις τήν κοιλία τής Άγίας Θεοτόκου· καί έν σιγή, χωρίς νά τον καταλάβουν οι μεγάλοι καί ισχυροί καί σοφοί του κόσμου, έγεννήθη σέ μιά άκρη στό σπήλαιο τής Βηθλεέμ για νά τό μεταβάλλει σέ ουρανó καί σέ θρόνο.

2. Χωρίς καλλιέργεια δέν παίρνουμε καρπό

Όμως για νά ξαναγίνει ο άνθρωπος από έρημος, Παράδεισος καί για νά ξαναγίνει «είκόνα του Θεου καί όμοίωση του» χρειάζεται κάποιος κόπος. Χρειάζεται φροντίδα.

Μιά φορά, είχε πάει ένας ιερέας σέ μιά φυλακή καί κουβέντιαζε μέ ένα φυλακισμένο κατάδικο. Αυτός πάνω στή συζήτηση, άνοιξε τό στόμα του καί έβρισε τήν μητέρα του.

-Εκείνη φταίει.

Πάγωσε ο παπᾶς. Τήν ἤξερε τήν μητέρα τοῦ φυλακισμένου. Καί τοῦ εἶπε:

-Τί λές παιδάκι μου; Τήν μητέρα σου βρίζεις; Αὐτή εἶναι ἅγια γυναίκα.

Ἀπάντησε ὁ κατάδικος:

-Ποιά ἅγια γυναίκα; Πού μέ ἄφησε καί κατάντησα ἐδῶ.

-Μά αὐτή ἡ γεμάτη ἀγάπη γυναίκα;

-Ναί, τοῦ λέει. Αὐτή. Γιατί τό μόνο πού ἤξερε νά μοῦ λέει ἦταν:

«Παιδάκι μου, ἔφαγες καλά; Θέλεις τίποτε; Κοιμήθηκες καλά; Σ' ἀρέσει κάτι ἄλλο; Θέλεις νά βγεῖς ἔξω; Χρειάζεσαι χρήματα;» Δέν μοῦ εἶπε ποτέ λέξη γιά τήν πορεία τήν πνευματική. Ὅσο ἤμωνα κοντά της καί μέ εἶχε ὑπό τήν σκέπη της, μπορεῖ νά ἤμωνα καλός μά δέν μποροῦσα νά τό χωνέψω ὅτι θά μέ κρατάει μόνιμα ἀπό τό χέρι. Καί ὅταν δόθηκε ἡ εὐκαιρία ξεπόρτησα. Καί καθώς ἤμουν ἄοπλος, γιατί ποτέ δέν μοῦ ἔδωσε διδάγματα πιάστηκα στήν παγίδα τῆς ἁμαρτίας καί κατάντησα ἐδῶ. Πές μου παπούλη, ποιός φταίει;

Ἔτσι εἶναι. Εἶχε δίκιο ὁ κατάδικος. Γι' αὐτό λέει ἕνας ἅγιος: «Ἡ μεγαλύτερη εὐτυχία, ἡ μεγαλύτερη τύχη, ἡ μεγαλύτερη εὐκαιρία γιά ἕναν ἄνθρωπο εἶναι νά συναντήσῃ στή ζωή του, ἔστω καί μιά φορά ἄνθρωπο τοῦ Θεοῦ πού θά τοῦ διδάξῃ τήν ὁδόν τοῦ Θεοῦ καί θά τόν κάνει νά καταλάβῃ τί σημαίνει ζωή ἐν Χριστῷ. Ζωή κοντά στόν Χριστό, ζωή μέ τήν ἐλπίδα τῆς αἰώνιας ζωῆς»

Τί λέγει ὁ ἀπόστολος Παῦλος στόν Τιμόθεο: «Τέκνον Τιμόθεε, νῆφε». Δηλαδή, παιδί μου Τιμόθεε, ἔχε τά μάτια τῆς ψυχῆς σου ἀνοικτά. Κακοπάθησον. Ἀγάπα τήν κακοπάθεια. Μήν ἀγαπᾶς τήν διασκέδαση καί τήν χαρά τοῦ κόσμου. Γιατί θά σέ ἀπατήσουν. «Ἔργον ποιήσον εὐαγγελιστοῦ». Καί ὅταν βρίσκεις τήν εὐκαιρία, μίλαγε καί στούς ἄλλους γιά το Θεό. Τό βλέπεις! «Ἐγώ ἤδη σπένδομαι». Μετά ἀπό λίγο θά μέ σφάξουν. Ἡ ζωή μου θά τελειώσῃ, ὅπως δέν τό θέλει κανείς. Ἀλλά αὐτό δέν ἐξαρτᾶται ἀπό ἐμένα. Λοιπόν πῆγε τζάμπα ἡ ζωή μου; Κατεστράφη ἡ ζωή μου; Ὅχι! Γιατί «ἀπόκειται μοι ὁ τῆς δικαιοσύνης στέφανος». Θά πεθάνω καί θά πάρω τόν στέφανο τῆς δόξης «ὄν ἀποδώσῃ μοι Κύριος, ἐν ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾃ» τῆς δευτέρας Παρουσίας του, ὁ δίκαιος κριτής.

Καί συνεχίζει ὁ ἀπόστολος Παῦλος: «Οὐ μόνον δέ ἐμοί», ὄχι μόνο σέ μένα. Δέν εἶμαι μόνο ἐγώ προνομιούχος, «ἀλλά καί πᾶσι τοῖς ἡγαπηκόσι τήν ἐπιφάνειαν αὐτοῦ». Ἀλλά καί σέ ὅλους ἐκείνους πού ἀγάπησαν τήν παρουσία του ἐπάνω στή γῆ. Πού ἐθεώρησαν τήν «ἐπιφάνειά του», τήν ἐνσάρκωσή του, τήν ἐνανθρώπησή του, τήν θυσία του ἐπάνω στό Σταυρό σάν τό μεγαλύτερο

ἀγαθό, σάν τήν μεγαλύτερη εὐεργεσία γιά ὅλο τόν κόσμο καί γιά τόν ἴδιο τόν ἑαυτό τους. Σέ ἐκείνους πού τόν Χριστό τόν ἔβαλαν μέσα στήν καρδιά τους. Πού τόν κατάλαβαν, τόν πίστευσαν καί τόν ἀγάπησαν.

Καί ἐμεῖς σήμερα, μέσα στήν ἱερά κατάνυξη τῆς Θείας Λειτουργίας, ἄς κατανοήσουμε περισσότερο τήν ἀνάγκη νά νήφουμε νά κακοπαθοῦμε, νά ἀγωνιζόμαστε ἐναντίον τῆς ἁμαρτίας καί νά νά κηρύττουμε τό Εὐαγγέλιο τοῦ Χριστοῦ. Πρῶτα στόν ἑαυτό μας, διαβάζοντάς το. Καί μετά στούς ἄλλους κηρύττοντάς το μέ ζῆλο καί θέρμη. Γιά νά μή ζητήσῃ λόγο ὁ Θεός. Καί νά μή μᾶς κατηγορήσουν τά παιδιά μας καί οἱ δικοί μας ὅτι δέν τούς δείξαμε, ὅπως ἔδειχνε ὁ Πρόδρομος καί ὅλοι οἱ ἀπόστολοι, τήν ὁδό τοῦ Χριστοῦ.

Εἶθε νά μᾶς φωτίζει ὁ Κύριος πρός αὐτή τήν κατεύθυνση. Ἀμήν.-